

вноситься міра покарання. Максимальна сума відшкодування в Україні становить 50 000 мінімальних зарплат [6].

Отже, порівняльний аналіз авторського права України та США дозволяє зробити висновки, що законодавство України може за деяких критеріїв перевершувати законодавство США, а за деяких поступатися. Та виходячи з цього, ми розуміємо, що Україна може перейняти позитивний досвід США та застосувати у своєму законодавстві, наприклад: внести до законодавства зміни, щодо суми відшкодування збитків, потрібно її збільшити, для того, щоб додати людям більше мотивації не порушувати авторське право, потрібно внести деякі правки, щоб відповідальність наставала не за кількість порушених авторських прав, а за кількість використаних творів, щоб людина, яка порушила платила за кожне використання, та ще потрібно зробити розмежування за порушення, які мали навмисний характер та ненавмисний.

Бібліографічні посилання:

1. Країна плагіату: На порушенні авторських прав спіймали кав'ярні і Януковича від 4 листопада 2013. URL: https://24tv.ua/krayina_plagiatu_na_porushenni_avtorskih_prav_spiymali_kavyarni_i_yanukovicha_n381287 (дата звернення 10.11.2019).
2. Цивільний кодекс України (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2003, №№ 40-44, ст.356). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/435-15>
3. Copyright Law of the United States and Related Laws Contained in Title 17 of the United States Code, December 2016, від 3 грудня 2016 року: URL: <https://www.copyright.gov/title17/title17.pdf> (дата звернення 10.11.2019).
4. Про авторське право і суміжні права. Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1994, № 13, ст.64, від 4 листопада 2018 року: URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3792-12> (дата звернення 10.11.2019).
5. Дроб'язко В. Цивільно-правові способи захисту авторських прав у США / Володимир Дроб'язко. Теорія і практика інтелектуальної власності. 2011. №4. С. 13.
6. Відповідальність за порушення прав інтелектуальної власності, від 3 березня 2006 року: URL: http://www.patent.net.ua/intellectus/patentbureau_news/about_intellectual_property/980/ua.html (дата звернення 10.11.2019).

Німець Олена Михайлівна,

завідувач сектору УПП в Закарпатській області
ДПП

Чаша Владислава Юріївна,

курсант четвертого курсу факультету підготовки
фахівців для підрозділів кримінальної поліції
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

Нагорна Олена Олександрівна,

викладач кафедри цивільного права та процесу
факультету підготовки фахівців для підрозділів
кримінальної поліції Дніпропетровського
державного
університету внутрішніх справ

ПРАВОВИЙ АСПЕКТ ВИКОНАННЯ АЛІМЕНТНИХ ЗОБОВ'ЯЗАНЬ

Однією з основних тенденцій розвитку сучасного законодавства є захист загальнолюдських прав та свобод. Не виключенням є і безпосередньо захист прав дитини як один з найважливіших аспектів правового регулювання.

На сьогоднішній день, великою проблемою постає врегулювання сімейних відносин, а саме у частині шлюбнорозлучного процесу, коли постає питання щодо стягнення аліментів та виконання

РОЛЬ ПРИВАТНОГО ПРАВА УКРАЇНИ В ЗАБЕЗПЕЧЕННІ ПРАВ ЛЮДИНИ

аліментних зобов'язань. У разі, якщо таку проблему вчасно не розв'язати, то діти часто втрачають можливість повноцінно розвиватися, здобувати освіту, або навіть кошти на існування та інше.

Що ж до букви закону, то відповідно до ст. 51 Конституції України «... батьки зобов'язані утримувати своїх дітей до їх повноліття. Повнолітні діти зобов'язані піклуватися про своїх непрацездатних батьків» [1]. Тобто ведеться мова про існування правового інституту аліментних зобов'язань батьків та дітей.

Про сплату аліментів варто знати, що є декілька порядків вирішення цього питання [2]. По-перше, це добровільна сплата аліментів батьками, коли виконання ними своїх обов'язків щодо утримання дитини здійснюється фактичним шляхом або на основі договору про утримання дитини, по-друге – примусова сплата аліментів, яка провадиться за рішенням суду на основі цивільного позову.

Якщо розглядати порядки стягнення аліментів відповідно до нормативно-правових актів, то за ст.187 Сімейного Кодексу України (далі – СК України), то аліменти можуть сплачуватися добровільно, за ініціативою самого платника у разі подання відповідної заяви за місцем роботи, за місцем виплати пенсії або стипендії, розмір та час виплати яких зазначаються зобов'язаною стороною [3]. Тобто, сторони (батьки дитини, колишнє подружжя) можуть укласти аліментний договір, за якого зазначені умови будуть виконуватися (ст.189 СК України). Така норма є досить лояльною та диспозитивною, враховуючи те, що платник сам визначає розмір грошової допомоги та час такої сплати.

Однак, у разі неналежного виконання батьками такого обов'язку зі сплати аліментів, або у разі розірвання аліментного договору заінтересована особа може звернутися до суду із заявою про примусове стягнення аліментів зі зобов'язаної сторони.

Слід зазначити, що у разі, якщо батьки ухиляються від сплати аліментів, або ж за якихось причин не мають можливості утримувати дитину, то їй призначається тимчасова матеріальна допомога з урахуванням стану сім'ї, у якій виховується така дитина. Виплати здійснюються у такому разі за рахунок Державного бюджету України.

Суд обов'язково враховує ряд факторів, які впливатимуть на прийняття рішення щодо розміру аліментів. Такими є:

- стан здоров'я та матеріальне становище дитини;
- стан здоров'я та матеріальне становище платника аліментів;
- наявність у платника інших неплатоспроможних членів сім'ї (інших дітей, непрацездатних чоловіка, дружини, батьків, дочки, сина);
- наявність у платника на праві користування чи володіння майна та майнових прав, грошових коштів, виключних прав, на результати інтелектуальної діяльності, корпоративних прав;
- доведені факти витрат платника щодо придбання нерухомого або рухомого майна, сума яких перевищує у десятикратному розмірі прожитковий мінімум для працездатних осіб (2007 гривень), якщо платником аліментів не доведено джерело походження даних коштів;
- а також інші обставини, що мають істотне значення.

Мінімальний гарантований розмір аліментів на одну дитину не може бути меншим, ніж 50 відсотків прожиткового мінімуму для дитини відповідного віку. Тобто такий розмір може коливатися в залежності від віку: для дитини до 6 років прожитковий мінімум складає (станом на 2019 рік) 1699 гривень (відповідно, ця сума ділиться навпіл і ми отримуємо 849,5 гривень), для дітей віком від 6 до 18 років – 2118 гривень (50% від заданої суми – 1059 гривень) [4]. Але це у разі, коли батьки не в змозі цілком забезпечити дитину, адже рекомендований розмір аліментів повинен сплачуватися у сумі не менше ніж прожитковий мінімум у разі достатності доходу платника.

Отже, підводячи підсумок усього вищевказаного можна говорити про достатньо лояльну політику відносно сплати аліментів, адже платнику, у першу чергу, дозволяється самому укласти аліментний договір з іншою заінтересованою стороною і визначити розмір та час їх сплати. Якщо ж такі умови не виконуються, то заінтересована особа може звернутися до суду, аби подати позов на примусове стягнення аліментів, тобто вже втручається у цей процес третя сторона – держава, в особі правосуддя. За допомогою суду вирішуються спори щодо нагального питання про розмір виплат, адже він не має бути нижчим за мінімальний прожитковий мінімум для дітей відповідного віку, а у разі неспроможності батьків оплатити таку суму – вона має бути не меншою за

гарантований мінімум не менше ніж 50 відсотків прожиткового мінімуму на дитину або ж якщо наявна скрутна ситуація – дитині призначається тимчасова матеріальна допомога з урахуванням стану сім'ї, у якій вона виховується.

Але на мою думку, наше законодавство цілком альтернативно підходить до цього питання, хоча стосовно дітей повинні бути більш жорсткі гарантії виконання даного зобов'язання щодо сплати аліментів на дитину.

Бібліографічні посилання:

1. Конституція України: веб-сайт. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254> (дата звернення 06.11.2019)
2. Кройтор В.А. Особливості порядку стягнення аліментів на неповнолітніх дітей. «Університетські наукові записки», 2013 рік, №1(45), с.86-93.
3. Сімейний кодекс України: веб-сайт. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2947-14#n941> (дата звернення 06.11.2019)
4. Прожитковий мінімум на 2019 рік: веб-сайт. URL: <https://buh.ligazakon.net> (дата звернення 06.11.2019).

Никитенко Дмитро Сергійович,

курсант другого курсу факультету підготовки фахівців для органів досудового розслідування Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

Юніна Марина Петрівна,

кандидат юридичних наук, доцент,
доцент кафедри цивільного права та процесу факультету підготовки фахівців для підрозділів кримінальної поліції Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

ОКРЕМІ АСПЕКТИ ЦИВІЛЬНО-ПРАВОВОГО ДОГОВОРУ

Актуальність теми дослідження цивільно-правових договорів обумовлена зростаючою у новітній час тенденцією до укладення договорів між людьми у повсякденному житті. Ми спостерігаємо процеси укладення цивільно-правових договорів кожного дня, наприклад: договір купівлі-продажу, договір дарування, договір найму, договір обміну. Проте брак достатньої юридичної освіченості постає важливою проблемою у суспільстві, тому що люди не обізнані у сфері укладання договорів, їх відмежуванні, особливостях та окремих юридичних аспектах, через що виникають певні негативні наслідки у вигляді непорозумінь, втрати коштів або майна.

У ч. 1 ст. 626 Цивільного кодексу України визначено договір, як домовленість двох або більше сторін, спрямована на встановлення, зміну або припинення цивільних прав та обов'язків. У цивільному праві підставою для набуття, зміни та припинення цивільних прав та обов'язків учасників цивільного процесу є наявний факт цивільного договору. Договір може бути укладений як в усній, так і в письмовій формі [1].

Договір є зовнішньою формою волевиявлення двох та більше сторін з приводу виникнення, припинення чи зміни їх цивільних прав та обов'язків. При укладанні цивільного договору мають бути враховані наступні принципи, а саме: юридична рівність та економічна незалежність сторін, свобода договору, укладання договору відповідно до чинного законодавства, заздалегідь сформоване визначення умов та особливостей договору [2].

Головною рисою цивільно-правового договору є його свобода. Вона полягає у наступному: сторони є вільними в укладанні договору (можуть укладати, змінювати та припиняти той чи інший договір за бажанням однієї зі сторін, але у відповідності до Цивільного кодексу та інших нормативно правових актів, які регулюють відносини сторін договору), сторони вільні самі обирати контрагента та у визначенні умов договору, відповідно до норм Цивільного кодексу [3].